

RŮZNÉ SPISY

HARRIET EMILIE CADY

Toto je ukázka z knihy

RŮZNÉ SPISY

aneb

Jak Jsem Použila Pravdu

H. EMILIE CADY

Autorka knih „*Lekce pravdy*“, „*Bůh jako přítomná pomoc*“ atd.

PUBLIKOVÁNO V USA

V ORIGINÁLE

MISCELLANEOUS WRITINGS

1.vydání 1917

1 české vydání 2025 vydalo jako svou 136 publikaci

nakladatelství

DOREÁNMASTER THE SUN CENTER

PŘEKLAD

JÁN MASTER

OBSAH

PŘEDMLUVA – strana 5

I. NALEZENÍ KRISTA V NÁS – strana 7

II. ANI JÁ TĚ NEODSUZUJI – strana 19

III. V JEHO JMÉNU – strana 22

IV. UVOLNĚTE HO A NECHTE HO JÍT – strana 26

V. VEŠKERÁ DOSTATEČNOST VE VŠECH VĚCECH – strana 31

VI. BOŽÍ RUKA – strana 38

VII. KDYBY JSTE VĚDĚLI – strana 42

VIII. DŮVĚRA A ODPOČINEK – strana 47

IX. MLUVENÉ SLOVO – strana 54

X. RYZÍ PRAVDA – strana 58

XI. JEDNOTA S BOHEM – strana 63

PŘEDMLUVA

V reakci na často opakované žádosti mnoha přátel, kterým pomohlo přečtení různých brožur a časopiseckých článků autorky, se zdálo nejlepší vydat je všechny pod jednou obálkou, aby čtenáři měli pomůcky vždy po ruce.

Články, které tvoří tento svazek, byly psány čas od času na základě praktických, každodenních zkušeností. V žádném z nich není nic okultního ani tajemného; ani se nejedná o pokus o literaturu.

Každé číslo je tak prosté a jednoduché, že „*cestovatel, i když je hlupák, v něm nemusí bloudit*“.

Při revizi zde obsažených článků došlo k několika nepodstatným změnám; přesto Princip a jeho aplikace zůstávají stejné. Pravda je to, co je, a to se nikdy nemůže změnit. Každé pravdivé tvrzení zde je dnes stejně pravdivé a použitelné jako v době, kdy byly tyto články napsány.

Nežádáme nikoho, aby věřil tomu, co je zde napsáno, jen proto, že je to prezentováno jako Pravda. „*Dokažte si všechno*“ sami pro sebe, pro sebe, neboť je dokonale možné dokázat každé tvrzení v této knize. Každé bylo dokázáno dříve, než bylo napsáno. Žádná kniha ani autorka nemůže vyřešit problém jiného za něj. Každý si musí najít vlastní spásu. Zde je několik účinných pravidel, návrhů a pomůcek k nim; ale výsledky pro každého závisí na tom, jak věrně a vytrvale člověk používá dané pomůcky.

Autorka je vděčná za mnohá slova uznání, která k ní čas od času přicházejí. Tato slova jsou povzbudivá pro toho, kdo se snaží vyřešit své životní problémy, stejně jako se vy snažíte vyřešit ty své, pomocí učení Mistra.

„*Lekce pravdy*“ byly kvůli své účinné užitečnosti vyhledány a vydány v pěti jazycích, kromě toho v reliéfním písmu pro nevidomé. Doufejme, že tato kniha, nyní vydaná se stejným cílem být praktickou živou pomocí v každodenním životě, potká stejný osud.

H.E.C

1. ledna 1916.

NALEZENÍ KRISTA V NÁS

V celém svém učení se Ježíš snažil ukázat těm, kteří mu naslouchali, jak je spojen s Otcem, a naučit je, že i oni jsou spojeni s tím samým Otcem úplně stejným způsobem.

Znovu a znovu se jim různými způsoby snažil vysvětlit, že Bůh v nich žije, že je „*Bohem živých, a ne mrtvých*“. A nikdy si nepředstavoval, že by něco dělal sám od sebe, vždy říkal: „***Sám od sebe nemohu nic činit. Otec, který ve mně přebývá, on činí skutky.***“ Ale tehdy bylo pro lidi velmi těžké to pochopit, stejně jako je to pro nás velmi těžké pochopit dnes.

V Ježíšově osobě existovaly dvě odlišné oblasti. Byla tu tělesná, smrtelná část, kterou byl Ježíš, syn člověka; pak tu byla ústřední, živá, skutečná část, kterou byl Duch, Syn Boží – to byl Kristus, Pomazaný. Každý z nás má tedy dvě oblasti bytí – jednu tělesnou, smrtelnou část, která neustále cítí svou slabost a nedostatečnost ve všech věcech a neustále říká: „*Nemohu*“; a pak v samém středu naší bytosti je něco, co se v našich nejvyšších chvílích ví více než vítězně nad vším; vždy říká: „*Můžu a udělám to.*“

Je to dítě Kristus, Syn Boží, Pomazaný v nás. „*Nikoho nenazývejte svým otcem na zemi,*“ řekl Ježíš, „*neboť jeden je váš Otec, který je v nebesích.*“

Ten, kdo nás stvořil, nás nestvořil a neoddělil nás od sebe, jako dělník vyrábí stůl nebo židli a odkládá je jako něco hotového a jen proto, aby to bylo vráceno tvůrci, když to potřebuje opravit.

Vůbec ne. Bůh nás nejen stvořil na počátku, ale je samotným Pramenem života, který v nás vždy přebývá, z tohoto Pramene neustále vyvěrá nový život, aby znovu stvořil tato smrtelná těla.

On je věčně přetrvávající Intelligence, která naplňuje a obnovuje naši mysl. Jeho stvoření by neexistovala ani na okamžik, kdyby byl, nebo kdyby mohl být od nich oddělen. „*Vy jste chrámem Boha živého; jak řekl Bůh: Budu v nich přebývat a v nich chodit.*“

Představme si krásný pramen, který je napájen z nějakého skrytého, ale nevyčerpatelného zdroje. Uprostřed je plný silného, energického života, který neustále vyvěrá s velkou aktivitou; zatímco po obvodu je voda téměř nehybná, až se stala nečistou a pokrytou pěnou.

To přesně představuje člověka. Je složen z podstaty nekonečně jemnější, skutečnější než voda. „*Jsme také Jeho potomci.*“ Člověk je potomkem – neboli vyvěráním do viditelnosti – Boha Otce.

Ve středu je čistý Duch, stvořený k obrazu a podobě Otce, podstata Otce, jedno s Otcem, živený a neustále obnovovaný z nevyčerpatelného Dobra, kterým je Otec, „*V Něm žijeme, pohybujeme se a jsme.*“ Na obvodu, kde došlo ke stagnaci (což je lidské tělo), není mnoho věcí, které by jakkoli vypadaly jako Bůh.

Upíráme zrak na obvod neboli vnějšek naší bytosti. Ztrácíme vědomí vnitřního, vždy aktivního, neměnného Boha v centru a vidíme se nemocní, slabí a ve všech ohledech nešťastní.

Teprve když se naučíme žít v centru a uvědomíme si, že máme moc vyzařovat z tohoto centra tento neustálý, hojný život, jsme zdraví, silní a mocní.

Ježíš zcela odvrátil zrak od vnějšího a své myšlenky soustředil na ústřední část své bytosti, kterou byl Kristus. „*Nesud'te podle zevnějšku,*“ řekl, tedy podle vnějšího, „*ale sud'te spravedlivý soud,*“ podle skutečné pravdy neboli z Ducha.

V Ježíši byl Kristus neboli Ústřední jiskra, kterou byl Bůh, stejný, jaký dnes žije v každém z nás, vytažen, aby se dokonale projevil nad tělem neboli hmotným člověkem.

Všechny své mocné skutky vykonal ne proto, že by mu byla dána nějaká větší nebo jiná moc, než jakou nám dal Bůh – ne proto, že by byl nějakým jiným způsobem Božím Synem a my jen Božími dětmi – ale právě proto, že tato táž Božská jiskra, kterou Otec vštípil do každého narozeného dítěte, byla rozdmýchána v jasný plamen Jeho prenatálními vlivy, raným prostředím a Jeho vlastním pozdějším úsilím udržovat se v neustálém, vědomém spojení s Otcem, Zdrojem veškeré lásky, života a moci.

Být pokoušen neznamená, že se k vám přihodí věci, které, ať už jakkoli ovlivňují ostatní, vás vůbec neovlivňují kvůli nějaké vaší nadřazenosti nad nimi. Znamená to být skutečně zkoušen, trpět a muset se snažit odolat.

Pavel mluví o Ježíši jako o „*tom, kdo je pokoušen ve všem, jako my*“. A sám Ježíš se přiznal, že byl pokoušen, když řekl svým učedníkům: „*Vy jste ti, kteří jste se mnou zůstali v mých pokušeních*“ (Lukáš 22:28). Lidstvo Nazaretského „*trpělo pokušením*“ neboli zkoušeno stejně jako vy a já dnes trpíme kvůli pokušením a zkouškám, a přesně stejným způsobem.

Víme, že během svého veřejného působení Ježíš trávil každý den hodiny o samotě s Bohem; a nikdo z nás neví, čím procházel ve všech letech svého raného mužství – stejně jako vy a já dnes – při překonávání smrtelnosti, svých tělesných tužeb, svých pochybností a strachů, dokud nedošel k dokonalému rozpoznání této vnitřní Přítomnosti, tohoto „*Otce ve mně*“, kterému vždy připisoval zásluhy za všechna svá podivuhodná díla. Musel se učit, stejně jako se musíme učit my; musel se pevně držet, stejně jako se musíme držet my dnes; musel se znovu a znovu snažit překonávat, stejně jako to děláme my, jinak nebyl „*pokoušen ve všem, jako jsme my*“.

Myslím, že si všichni musíme uvědomit, že to byl Kristus uvnitř, kdo udělal z Ježíše to, čím byl; a naše síla nyní pomáhat si sami sobě a pomáhat druhým spočívá v tom, že pochopíme pravdu, neboť je to pravda, ať si to uvědomujeme nebo ne, že tentýž Kristus žije v nás, stejně jako žil v Ježíši. Je to část Jeho samotného, kterou do nás Bůh vložil a která tam vždy žije s nevyslovitelnou láskou a touhou vystoupit na okraj naší bytosti nebo do našeho vědomí jako naše dostatečnost ve všech věcech.

„Hospodin, tvůj Bůh, jest uprostřed tebe mocný, on spasí [nebo chce spasit], bude se nad tebou radovat s radostí, bude odpočívat ve své lásce, bude se nad tebou radovat s plesáním“ (Sof 3,17). Tento Kristus v nás je „milovaný Syn“, stejný jako byl v Ježíši. Je to „já v nich a ty ve mně, aby dosáhli dokonalosti“, o kterém Ježíš mluvil.

V tom všem bychom Ježíši nic neubírali. On je stále naším Spasitelem v tom, že prošel nevýslovným utrpením, dokonalým ukřižováním svého já, aby nás mohl vést k Bohu; aby nám mohl ukázat cestu z našeho hříchu, nemoci a trápení; aby nám mohl zjevit Otce a naučit nás, jak nás tento Otec miluje a žije v nás. Milujeme Ježíše a musíme ho vždy milovat láskou, která je větší než všechny ostatní, a abychom dokázali naši lásku, měli bychom se věrně řídit jeho učením a životem.

Žádným jiným způsobem to nemůžeme udělat tak dokonale, než když se pokusíme pochopit skutečný význam všeho, co řekl, a necháme Otce, aby skrze nás působil, tak jako skrze Něho, našeho dokonalého Staršího Bratra a Spasitele.

Když Ježíš mluvil, někdy mluvil ze své smrtelné části, ale žil téměř zcela v Kristově části sebe sama, tak vědomě uprostřed své bytosti, kde samotná podstata Otce v neustálé činnosti bublala, že obvykle mluvil z této části.

Když řekl: *„Pojďte ke mně a já vám dám odpočínutí,“* nemohl tím myslet přijít ke svému osobnímu, smrtelnému já, protože věděl o milionech mužů a žen, kteří ho nikdy nedosáhnou. Tehdy mluvil ze svého Kristova já, což neznamenal *„Pojďte ke mně, Ježíši,“* ale *„Pojďte ke Kristu.“*

Ani nemyslel *„Pojďte ke Kristu, který ve mně žije,“* protože to by dokázalo jen poměrně málo lidí. Ale řekl: *„Slova, která pronáším, nejsou má, ale Otcova jsou ve mně.“*

Pak to byl Otec, který neříkal *„Pojďte k Ježíši“*, ale *„Pojďte ke mně“*, tedy *„Výjděte ze své smrtelné části, kde je veškerá nemoc, zármutek a trápení, do Kristovy části, kde přebývám já, a ona vám dá odpočinek.“*

„Výjděte k poznání, že jste Jedno s Otcem, že jste obklopeni a naplněni Božskou Láskou, že ve vesmíru není nic skutečného kromě dobra a že všechno dobro je vaše a ono vám dá odpočinek.“

„Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne“ neznamená, že Bůh je přísný Otec, kterého musíme přemlouvat a smířit tím, že k Němu přijdeme skrze Ježíše, Jeho laskavějšího a snadněji prositelného Syna. Neřekl Ježíš: *„Kdo viděl mne, viděl Otce“*? Nebo jinými slovy: Jako já jsem v lásce, laskavosti a přístupnosti, tak je i Otec.

Tato slova znamenají, že žádný člověk nemůže přijít k Otci jinak než skrze Kristovu část sebe sama. Nemůžete přijít skrze nějakou jinou osobu ani žádnou vnější cestou. Jiný vás může naučit, jak přijít, a ujistit vás o všem, co je vaše, pokud přijdete, ale musíte se stáhnout do své vlastní duše, najít tam Krista a hledat u Otce skrze Syna, cokoli chcete.

Ježíš se vždy snažil odvést mysl lidí od své osobnosti a upřít je na Otce v Něm jako zdroj veškeré Jeho moci. A když se ke konci tak mocně drželi Jeho smrtelné bytosti, protože jejich oči se ještě neotevřely, aby pochopili Krista ve svých vlastních duších, řekl: *„Je pro vás lepší, abych odešel, neboť pokud neodejdu, Utěšitel nepřijde;“* to znamená, že kdyby zůstal tam, kde by se mohli neustále dívat na Jeho osobnost, nikdy by nepoznali, že tentýž Duch Pravdy a Moci žije v nich samotných.

Je velký rozdíl mezi křesťanským životem a Kristovým životem. Křesťanský život znamená následovat Ježíšovo učení s myšlenkou, že Bůh a Kristus jsou zcela mimo nás, že k nim máme být svoláni, ale ne vždy odpovídat. Kristův život je samé následování Ježíšova učení s vědomím Boží vnitřní přítomnosti, která je vždy Životem, Láskou a Mocí v nás, nyní připravenou a čekající, aby hojně, ano, štědře proudila do našeho vědomí a skrze nás k ostatním v okamžiku, kdy se jí otevřeme a s důvěrou ji očekáváme.

Jedním je následování Krista, což je krásné a dobré, pokud jde o danou věc, ale vždy velmi nedokonalé; druhým je nechat Krista, dokonalého Božího Syna, aby se skrze nás projevil.

Jeden očekává, že bude někdy spasen od hříchu, nemoci a trápení; druhým je vědomí, že jsme ve skutečnosti spaseni nyní od všech těchto věcí skrze tohoto v nás přebývajícího Krista a vírou to potvrzujeme, dokud se důkazy neprojeví v našich tělech.

Pouhá víra v to, že Ježíš zemřel na kříži, aby utišil Boží hněv, nikdy nikoho nezachránila ani nemůže zachránit od současného hříchu, nemoci nebo nedostatku a nebylo to to, co Ježíš učil. „*Ďáblové věří a třesou se,*“ říká se nám, ale tím nejsou spaseni.

Musí existovat něco víc než toto – nějaký živý dotek, jakési propojení našich vlastních duší s Božským Zdrojem všeho dobra a daru. Máme mít víru v Krista, věřit, že Kristus v nás žije a je v nás Božím Synem; že tento v nás přebývající má moc nás spasit a uzdravit; ano, více, že nás již uzdravil.

Neboť neřekl Mistr: „*Věřte, že cokoli si přejete v modlitbě, dostanete [přítomný čas], a bude vám to dáno*“?

Pokud tedy projevujete nemoc, máte ignorovat zdání – což je vnější nebo obvod bazénu, kde voda stojí a vznikla pěna – a promluvit ze středu své bytosti a říct: „Toto tělo je chrámem živého Boha; Pán je nyní ve svém svatém chrámu; Kristus ve mně je můj život, Kristus je mé zdraví, Kristus je moje síla a Kristus je dokonalý; proto jsem nyní dokonalý, protože On ve mně přebývá jako dokonalý život, zdraví, síla.“

Říkejte tato slova s veškerou vážností a snažte se uvědomit si, co říkáte, a téměř okamžitě začne věčný Pramen života uprostřed vaší bytosti bublat a pokračovat s rychle rostoucí aktivitou, dokud nový život nevyzáří skrze bolest, nemoc, vředy, všechny nemoci na povrch a vaše tělo ukáže dokonalý život Kristův.

Předpokládejme, že potřebujete peníze. Pomyslete si: „***Kristus je můj hojný zdroj (ne dodavatel). Je nyní zde ve mně a velmi touží se projevit jako můj zdroj. Jeho touhy jsou nyní naplněny.***“

Překlad z originálu, editor a grafická úprava

Ján Master

2025

**NAKLADATELSTVÍ
DOREÁNMASTER THE SUN CENTER**

více o dalších knihách najdete na

www.doreanmaster.com

